

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Regnard, Jean François.; [Jean François
Regnard og Charles Rivière Dufresny] ; oversat
af Gherardi Théâtre Italien [af B. J. Lodde].

Titel | Title:

Vulcani Kiæp : Comoedie i een Act

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kiøbenhavn : Andreas Hartvig Godiche, [1748]

Fysiske størrelse | Physical extent:

32 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Regnard & Dufresny:

Vulcani Kiap.

1748.

56, -303 - 8°

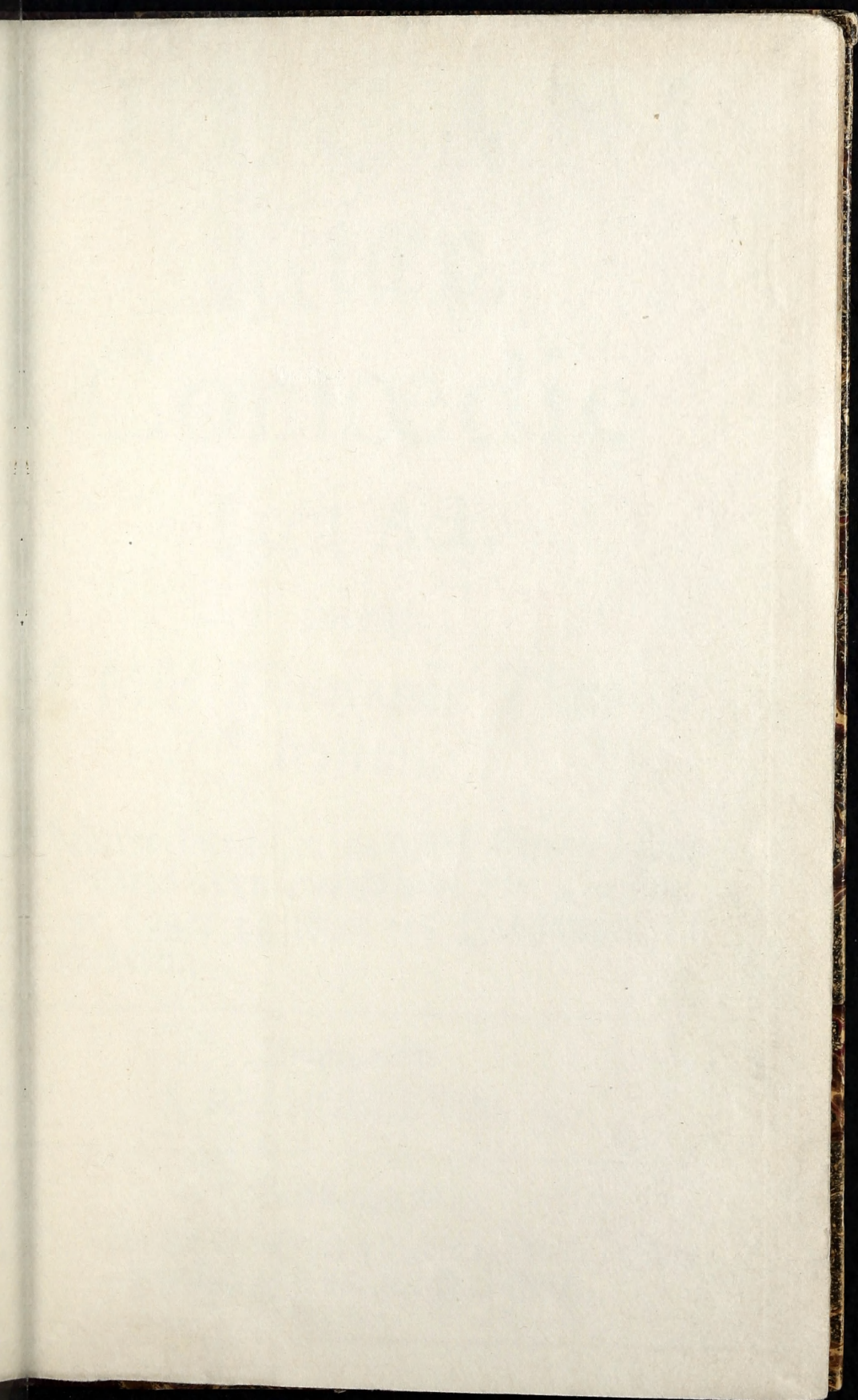
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 01973 5

+ REX

VULCANI

Riæp. 36. - 323.

Comœdie

i een Act,

oversat

af Mfr. Gherardi Theatre
Italien.

Theatret forestiller en mørk Grotte, som
bevares af en overmaade stor Riæmpe,
der ligger og sover for Indgangen til
Grotten.

Imprimatur

J. P. ANCHERSEN, D.

Kjøbenhavn,

Trykt hos Andreas Hartvig Godiche, boende i Skin-
dergaden næst ved vor Frue-Skole.

Personerne:

Urlequin.

Bradamante.

Melisse.

Pasquariel, Melisses Mand.

Floridan.

Zerbin.

Gabrine, Zerbins Kone.

Belise, et lærdt Fruentsimmer.

Angelique.

Nigaudin.

Druiden.

Scena. I.

Arlequin kommer frem som en Krigs-Helt ved
Paukers og Trompeters og andre Krigs-In-
strumenters Lyd.

Sndeligen er den Dag kommen, Arlequin,
paa hvilken du skal lade see Prover af din
Tapperhed, og befrie Bradamante fra den
Fortryllelse, som hun nu i 200 Aar har været be-
taget med.

Ah Cupido, du lille skalkagtige Gud, som lader
din Fakkels skinne i mit inderste Bryst, styrk dog mit
forsagte Hierte med en hiertestyrkende Latbærge;
thi denne affskyelige Kæmpes græselige Miine begynder
allereede at gjøre samme Virkning hos mig arme
Stumper, som om jeg havde taget Medicin ind.

Og du Langulafred, Buurman, Goliath,
som ved din List og Troldoms Konst holder min yn-
dige Turteldue fangen, siig mig, om dine giennem-
trængende Arme har i saa lang Tid kundet bevare
denne unge Piges Ære? Alha! i de slibrige Tider
vi nu lever i, hvor mange Kæmper behøvedes der ikke
til at bevogte en Pige indtil hendes fiortende Aar!

Men det er Tid at fuldføre den Gierning, som

vi har begyndt. Lad os bestride Kæmpen imedens han sover.

Arlequin bestriker Kæmpen, ved Paukers og Trompeters Lyd, hugger Hovedet og Lemmerne af ham, og naar han nu meener, at han har gandske overvundet ham, kommer hans Lemmer og Hoved igien og foreener sig med Kroppen, dog i en anden Skikkelse, hvilket giver Arlequin Anledning til en ny Kamp. Kæmpen forsvinder, og Arlequin rører Grotten med sin Klap, hvorpaa den forvandles til en behagelig Hauge, i hvilken man seer adskillige for-
trollede Figurer; midt iblandt disse ligger Bradamante paa en Seng af Blomster.

Scen. II.

Arlequin. Bradamante. (sovende.)

Arlequin.

Griff, griff, herop. Er I endnu ikke fæd af at sove, efter at I har sovet i 200 Aar? Aldrig fandt man trække et Gruentimmer af Sengen.

Bradamante (vaagnende.)

Hvor er jeg?

Arlequin.

Jeg beder om Forladelse, min skønne Jomfru, om jeg har forstyrret eder i en angennem Drom, som I maaskee gierne vilde seet Enden paa.

Bradamante.

Himmel! hvad seer jeg?

Arlequin.

J falder nok i Forundring over Farven af mit Ansigt; men jeg maa sige jer, at siden 200 Aar eres
Mand

Mandsfolkene forvandlede fra hvidt til sort, og Fru-
entimmerne fra sort til hvidt og rødt.

Bradamante.

Hvordan! er det 200 Aar siden at jeg har seet Da-
gens Lyys?

Arlequin.

Ja vist.

Bradamante.

O væ! saa finder jeg vel ikke meere den Kiæreste,
som var bestemt til min Egtemand.

Arlequin.

Oh! Hvad Kiærester angaaer, dem skal I finde
nok af. Men hvad Egteskab angaaer, da vil det
blive rart at finde nogen som har Lyst dertil. I var
da Gomsfrue, da I faldt i Sovn?

Bradamante.

Ja vist var jeg.

Arlequin.

Og I er det endnu?

Bradamante.

Ja gandske sikkert.

Arlequin.

Det er en Sag, som fandt disputeres pro og
contra, og jeg troer, at I skulde ikke have sovet saa
roligen. Men vær saa god og siig mig, hvorledes
bar man sig ad med at frie i eders Tiid?

Bradamante.

Det eene Hierte blev vundet ved det andet. En
Pige troede alt hvad hendes Friere sagde til hende,
og Frieren sagde intet til hende uden hvad han meente.
Deres Kiærlighed varede saa længe de levede. Jo

inderligere man elskede, jo meere blev man elsket; jo meere man blev elsket, jo meere tro og bestandig blev man. Og man raadførte sig alleereste med Kierlighed, naar man vilde gifte sig.

Arlequin.

Ah, det gaaer nu gandske anderledes til! Naar man vil gifte sig nu omstunder, saa gaaer man hen til Faren og Møren og tinger paa en Pige, ligesom paa en Allen Klæde; Og mængden en, som bilder sig ind at han kober et heelt Stykke, befinder ofte, at man har taget mange Prober deraf. Men hvorledes levede en Mand med sin Kone i eders Tiid?

Bradamante.

I en overmaade deilig Forening. Villie, Midler, Forlystelser, alting blev tilfælles imellem dem, saa snart de havde givet hinanden deres Tro.

Arlequin.

Ah det gaaer nu gandske anderledes til! For det første i denne Tiid vi nu lever i har man ingen meere Tro at give hinanden; Og Ægtefolkes Fællesskab bestaaer alleeneste i Ægte-Contractens Artikler. En Mand har intet tilfælles med sin Kone, uden hans Navn og Stand. Han har sit Bord for sig selv, sin Karete for sig selv, sit Kammer for sig selv; der er ikkun hans Seng, som han mange gange har ikke gandske for sig selv. Men havde man i eders Tiid fundet paa den Konst at dræbe hinanden med Pensen, trættede man brav; hvem handthævede Ret og Retfærdighed?

Bradamante.

Det gjorde gamle og ærbærdige Øvrigheds Personer, som fordrevede Matten med at undersøge Sagerne, og Dagen med at domme i dem.

Arle-

Arlequin.

O det gaaer nu gandske anderledes til. Den største Deel af vore Dommere sviirer nu om Natten, og om Dagen sover de i Retten.

Bradamante.

Hvorledes fand de da forestaae deres Embede?

Arlequin.

Dette hindrer aldeles ikke, at de jo forstaaer Proceduren saa got som den beste, fornemmeligen i Kierligheds Sager; Og de Domme, som de affiger hos Fruentimmerne, ere om Sommeren for Udeblivelse imod Officererne, og om Vinteren ligger de i Striid med unge og riige Riibmands Sønner. Havde man og Comoedier i eders Tiid?

Bradamante.

Za vist, de fornøieligste af Verden; Danste Comoedier, og de bleve endda søgte og berømte baade af fornemme og fornuftige Folk.

Arlequin.

O det gaaer nu gandske anderledes til. Vore Comoedier ere nu omstunder saa væmmelige, at der vilde groe Allen høyt Græs i Parterret, dersom Fremmede ikke lærte os at høre Grovhederne af dem.

Bradamante.

Men efter at jeg nu har besvaret alle eders Spørgmaal, maa jeg da ikke vide, tappre Ridder, hvem jeg maa tilskrive min Befrielse?

Arlequin.

Mig, som er Kiernen af det heele Ridderskab, som er de forurettedes Forsvar, og Doctor i den heele Sortes Konst. Nu skal jeg lade eder see Virkningerne af min Magt.

Alli, Astaroth, Abracadabra, Barbara, Celarent,
Dariï, Ferio; Baralipton.

J det Arlequin siger disse Ord, rører han med sin
Kiep ved alle de fortryllede Figurer af Bradaman-
tes Folge, som opmuntre sig ved Instrumenternes
Lyyd.

Scen. III.

Melisse. Arlequin.

Melisse.

Hvad er jeg dog ulykkelig! Jeg seer heele Verden
i Glæde; men jeg fand ikke være lystig.

Arlequin.

Hvad fattes jer da, forgrædte Skionhed?

Melisse (grædende.)

Jeg havde en Mand === hy! Da jeg blev for-
tryllet, he! Og nu finder jeg ham ikke meere igien,
hus, hus!

Arlequin.

Hvordan, bedrøber I jer saa meget over en Mand's
Forliis? I maa græde i Musiken saa meget I gider,
saa skal I dog neppe finde nogen Enke, som vil se-
condere jer.

Melisse.

Min Herr Heyemester, I som er saadan en dygtig
Mand, kunde I ikke hielppe mig til at finde min al-
lerkiæreste Mand igien?

Arlequin.

Intet er mig umueligt. Ved denne Kiæps Kraft
opleder jeg Kilder og de forborgenste Liggendefæ.
Det er med denne Kiæp at jeg opsporer Mordere baa-
de

de til Lands og Bands ; og det er endeligen med
denne Kiæp at jeg finder igien bortkomne Mænd.

Melisse.

Er det mueligt ? Jeg troer at uden mig skulde J
ikke faae meget at bestille ; thi en Mand er et Bostab,
som ikke lætteligen bliver borte ; og jeg har endnu als
drig seet Placater opslaaet om bortkomne Mænd, els
ler hørt at der er bleven lyst efter dem.

Arlequin.

Men jeg maa forud sige jer , at min Kiæp har in
gen Kraft uden over Mænd af en vis Art. Dael
oprigtigen med mig , har J altid været eders Mand
gandske troe ?

Melisse.

Om jeg har været ham tro ? Jeg havde revet Dyn
nene ud paa den Mandsperson , som havde fordristet
sig til at see mig stibt i Ansigtet.

Arlequin.

Gaa meget desverre. Jeg fand ikke hietpe jer.

Melisse.

Og hvorfor ikke ?

Arlequin.

Fordi min Kiæp er en Foræring , som jeg har faaet
af Vulcanus. Den har aldeles ingen Kraft over
de Mænd hvis Koner har været dem tro. Men naar
den kommer nær ved en Mand , som er aldrig saa
lidet vulcaniseret : : : See til , estertænk vel jeres Op
førsel ; det mindste J har ikkun slaaet en Krolle paa
Egteskabs Tro , saa svarer jeg jer til at jeg skal fin
de eders Mand igien.

Melisse.

Th ! men : : : : men : : : :

A 5

Arle

Arlequin.

Kom , kom , siig kuns reent frem.

Melisse.

Der kom i forrige Tider i vort Huus en vis lille Officer, som var forstrækkelig indtagende. Min Herre, er det nok for Riæppen?

Arlequin.

O ney , ney.

Melisse.

Jeg har ogsaa taget imod Foræringer af en Banqverer , som gjorde sig al muelig Gliid for at vinde mig ved sine Penge. Min Herre , er dette nok for Riæppen?

Arlequin.

O ney , siger jeg jer , ney.

Melisse.

Ach Himmel , dersom der skal saa meget til?

Arlequin.

Men for Diæblen ! Det der skal til , skal der til , endnu engang.

Melisse.

Bie lit , bie lit.

Arlequin.

Nu da ! see til , see til.

Melisse.

Der kom ogsaa i vort Huus en lille Rødmossset Person med en Krave , som . . .

Arlequin.

Sagte. Denne Person med Kraven var han af det store eller af det smaa slags?

Melisse.

Melisse.

Hans Krave var fire Fingers bred kortere end de som Raadsherrerne bruger, og vi førte ofte ud at spatsere sammen.

Arlequin.

Det er endnu ikke nok til at faae min Kiæp til at bøye sig.

Melisse.

Han førte mig engang med sig uden Porten, men til al Ulykke gik Bognstangen paa hans Karete i stykker, saa at vi maatte ligge ude paa hans Lystgaard.

Arlequin.

Ha! der har vi meer end der behøves. Vi skal finde jeres Mand igien, om han var end midt i Jordens Afgrund. See kun nu hvad Kraft min Kiæp har.

Her lader Arlequin sin Kiæp dreje sig, som bliver strax krum som en halv Maane. Strax derpaa fremkommer Pasquariel som er Melisses Mand. Hans Kone kender ham igien; de omfaaner hinanden; og efter et Italiensk Spil, falder Pasquariel i Forundring over Kiæppens Bevægelse, som Arlequin holder; han bliver fortørnet derover, og vil vide Aarsagen til dette Vidunder.

Melisse (til sin Mand.)

Kom, kom, min lille Mand, ærgre dig ikke. Du er mig meere forpligtet end du tænker. Thi dersom jeg ikke havde været, saa var du aldrig bleven funden igien.

Arlequin.

Det er sandt. Dersom Bognstangen var ikke gaaet i stykker, saa havde I været en forloren Mand.

Pas

Pasquariel vil ikke lade sig nøye med dette, men siger, at han vil have fuldkommen Oplysning herom.

Arlequin (til Pasquariel.)

Efterdi I endeligen vil have Oplysning herom, saa kommer der Druiden, som er Draklet i dette Land, han skal give eder nærmere Underretning.

Druiden siunger.

Den Kone haver stor Forstand,
Som veed at skiule for sin Mand
Den Klippe, hvor hun Skibbrud leed;
Men dersom Manden veed Beskeed,
Og føler at hans Pande svier,
Da raader jeg ham at han tier,
Og ikke gjør derom Allarm,
Men skiuler denne Sorg udi sin egen Barm;
Paa det hans Naboe ey skal lære,
At han her Marsag til jaloux at være.

Arlequin siunger.

Du ikke frygte tør, din Nabo skal det sige,
Ehi han i dette slags Ulykke er din lige;
Naar man det veed, da er det kun en Bagatel,
Men naar man veed det ey, saa er jo alting vel.

Scen. IV.

Floridan. Arlequin.

Floridan.

Min Herre, efterdi I har nu hiulpet mig til at see Dagens Lyys igien, saa stil ogsaa min urolige Kierlighed tilfreds.

Arlequin.

Fortæl mig eders Sag med saa Ord.

Flori-

Floridan.

Førend jeg blev fortryllet, har en ung Hyrds inde udvalt mig iblant mange Beilere til hendes Mand. Men omendskiønt dette Navn synes at være saa sødt, saa fandt det dog endnu ikke stille mig tilfreds; og jeg veed at det gaaer gemeenligen saaledes, at den Frier, som man frem for andre giver dette ypperlige Fortrin, er ikke altid den lykkeligste.

Arlequin.

Jeg forstaaer jer; I det mindste giætter jeg eders Meening. Dersom jeg ikke tager feil, saa seer I ud til at være en riig Forpagters Søn, hvis gyldene Meriter har saaledes kiøbet i Dynene paa en gierrig Kiereste, at hun har foragtet alle eders Medbeileres Kierlighed.

Floridan.

Min Fader var Forpagter; men jeg har ikke friet som en riig Mands Søn; jeg har vundet hendes Hierte ved min inderlige Kierlighed.

Arlequin.

Jeg tvivler meget derpaa. Men holt! Man overlader jer det, efterdi I har kjøbt det ved en Egteskabs-Contract. Det hører jer til; forstaae, hvad Eyendommen angaaer; thi Benyttelsen er en gandske anden Sag, der maa Konen raade for.

Floridan.

Denne Benyttelse er endnu i min Deel; og jeg maatte vel være en Tosse, om jeg afstod den.

Arlequin.

En Tosse! Der har jeg ikke et Ord imod.

Floridan.

Ach lad Giækkeri fare. En Kone er jo ikke som
et

et Hollænderie. Jeg vil være Herre derover og ikke
Forpagter; og gid Drolen splide mig ad, den første
som = = =

Arlequin.

Oh saa sagte. Respect for Druiden; Jeg siger
iffun hvad min Meening er; men det er ham som af-
siger Dommen

Druiden siunger.

Frygt ey, thi Egteskab dit bange Sind husvæler.
Det Navn af Egtemand fordriver jo Rivaler
Tro mig kuns paa mit Ord,
Du kand dig selv den Frygt og Umag spare,
Det nytter ey du vil din Kone tage vare,
Men tænk allene paa at passe paa din Hiord.

Arlequin siunger.

O gyldene Tider, da Egteskabs Stand
Husvalte og kunde betage en Mand
Sin Angest for fremmede Haner!
Men hvad er en Mand, hvad er Egteskab nu?
En Raabe, hvorunder en Kone i Smu
Kand elske og skiule Galaner.

Scen. V.

Arlequin. Terbin. Sabine.

Arlequin.

Hvem mon denne store Tølper vil tale med.

Terbin.

Jeg kommer = = = for = = = hør = = = jeg er
færdig at blive gal. Kort sagt, jeg beklager os over
at vi ingen Børn har. Jeg troer det kommer deraf
at

at vi ere ikke gamle nok, og det er vore Forældres
Skyld, som har fortiligen giftet os sammen.

Arlequin.

Hvor gamle ere I da, I gode Folk?

Terbin.

Jeg er ikke uden 40 Aar.

Arlequin.

De smaa stakkels spæde Børn!

Gabrine.

Jeg bliver tredive Aar, naar Jøl fødes.

Arlequin.

Alt bære Frugt i det tredivte Aar! O, det fand
aldrig gaae an. Imidlertid, dersom jeres Mand vil,
saa fand jeg give jer veniam ætatis. Men hvor læn-
ge har I været gift, mit smukke Barn?

Gabrine.

Jeg fand ikke regne efter Almanakken; men jeg
har nok mærket, at siden jeg er bleven gift, har min
Koe faaet to Kalve.

Arlequin.

Det volder, den er gammel nok. Men hvad fand
dog være Aarsag til eders Ufrugtbarhed? Har I ikke
boet i et Huus sammen, siden I bleve gifte.

Terbin.

Jo vist; thi Mathurine sluttede os en Dag ind i
Riøkkenet sammen; og da vi vare der begge to allees-
ne, bleve vi saa skamfulde : : : :

Arlequin.

Det er den spæde Ungdoms Blufærdighed.

Gabrine.

Jeg var saa polist, og holdt for mine Dyne, paa
det jeg skulde ikke see ham.

Terbin.

Terbin.

Og jeg var ikke seen, førend jeg flavrede øverst
op i bores Skorsteen, og sad der, uden at kny, den
heele Eftermiddag.

Arlequin.

Og siden den Tiid = = =

Terbin.

Saa skulde I see hvorledes vi skyer hverandre.

Arlequin.

Og alt dette u-agtet fandt I dog ingen Livs-Arbid-
ger faae. Jeg seer nok at I ere meget ulykkelige,
thi jeg kiender mange Egtefolk, som skyer hverandre
med lige saa stor Omhyggelighed, som I; og som,
u-agtet al deres Misforstaaelse, har dog Børn i Over-
flodighed.

Terbin.

Hvor lykkelige ere dog saadanne Fædre! Ach hvor-
for er jeg ikke ligesaa!

Arlequin.

Deres Koner ere endnu meget lykkeligere.

Gabrine.

Hvor glade maa ikke saadanne Koner være, som
har saa mange smaa Kollinger, som koster deres
Får ingen Umag. Lær mig dog, hvorledes man
skal mage det saaledes.

Arlequin.

Druiden skal strax sige jer et par Ord.

Druiden siunger.

Ney, jeg vil eder ikke lære

En Vej, som er for vel bekiendt,

Thi mangan gang er Mandens Xre

Med en vanskundig Kone tient.

Den

Den Fæstning tit forsvares ved
En lykkelig Enfoldighed,
Naar Dydens Modstand er for svag
Og hidser op det hvide Flag.

Arlequin svinger.

O gyldene Tider, da Konerne ey
Forstode at vandre paa Kierligheds Vej,
For Mændene maatte dem lære;
Man spørg nu en Pige i fiortende Aar,
Hvad gielder, hun Sagen langt bedre forstaaer,
Og tør ey ledsagning begiære.

Alle de Personer, som ved Arlequins Kraft ere
befriede fra deres Fortryllelse, viser deres Munterhed
og Glæde ved Dants og Sang.

Druiden svinger.

Lad den grønne Ungdom kuns forlufte sig
I de gode Dage, som gaaer hastelig,
Men den visne Alder har ey anden Trøst
End Erindring af den forbigangne Lyst.

Choret igientager:

End Erindring &c.

Gabrine svinger.

I vor Bye har hver en Pige god Forstand,
Til halvtredsfindstive Aar hun tælle kand.
Men det er Forstand at øve Kierligheds-Spil,
Denne gode gamle Skik vi følge vil.

Choret igientager:

Denne gode gamle &c.

Pasquariel.

Lang Graværelse en Mand opvarme bør,
Men den krumme Kiep mig heel koldfindig gjør.
Med min Kone fandt jeg her ny Gorrig igien;
Har der nogen Lust til hende; tag kuns hen.
Choret igientager:

Har der 2c.

Melisse.

Glaa dig kun til Rolighed, min lille Mand,
Du dig sikkert paa min Tro forlade kand;
Lad den lumpen Kiep ey forurolige dig,
Elst mig uden Frygt saa est du lykkelig.

Floridan.

Den som en ung Tønte sig til Kone tår,
Han med en Viintapper lige Skiebne har;
Ehi den unge Viin altid i Arbeid gaaer,
Naar den bliver gammel, den en suur Smag faaer.

Bradamante.

Du som alting med din Kunst udrette kand,
Gik mig den som været har min Fæstemand.
Lust er vel deiligt, men at sove, ja at døe,
Er langt bedre end altid at blive Møe.

Arlequin.

Ach hvad Umag bør man ey^e paatage sig,
For at faae en Fæste-Møe som ligner dig;
Hvilken Glæde er det ey at være din Mand,
Naar man kuns for Kiæppen sikker være kand.

Tillæg
til
VULCANI Hiæp
Arlequin, i sin Krigs-Rustning,
(til Parterre.)

Imedens bore Musikantere puster lit, vil jeg bede,
at de gode Herrer ikke tager det ilde op, at jeg
fortæller dem et lille Eventyr:

Der var engang en Viintapper, een af de største
Stielmer i hans Profession, hvis heele Dplag
og Forraad bestod i et eeneste Drexhoved god gammel
Viin. En af hans Naboer var saa nysgierrig og
vilde prøve en Glaske deraf, og denne Naboes Na-
boer befandt den saa god, at de lode hente mangel
mangel Glaske af denne Viin. Min stielmske Viintap-
per tænkte at gjøre sit Snit, og paa det at dette Drex-
hoved ikke skulde faae Ende, saa fyldte han det op med
ny Viin. De fiineste Viinkjendere begyndte ogsaa
at søge hans Huus, saa at han løste Penge i Over-
flodighed. Kort sagt, denne Viin kom saaledes i
Orde, at der var hverken stor eller liden, som jo vil-
de drikke i det mindste en lille Glaske deraf. Min listis-
ge Viintapper holdt gode Miiner, og jo meere gam-
mel Viin han solte, jo meere ny Viin spatseerte der
i Faddet igien, og paa denne Maade haabede han
dygtigen at spække sin Pung. Men til al Ulykke gif
den gode gamle Viin op, og den ny gjorde sig igien
Mester af Faddet, og for at gjøre Ende paa min Hi-
storie, saa vilde ingen tilsidst drikke deraf.

Nu kommer vi til Applicationen:

Vi ere, med eders gunstige Tilladelse, denne skielmske Viintapper, som nu i saa lang Tid har fornøyet eder med dette Efter-Spil, og nu finder for got at forlænge denne Comødie, i det vi blander nogle Potter ny Viin i Faddet til den gamle, paa det vi kand faae eder til at drikke den ud, lige indtil Bærmen. Parterret, som vores Velfærd beroer paa, er denne Naboe, denne fiine Viinkjendere, som bringer os overflødig Møring; men vi skænker ogsaa, af Erkiendtlighed, den samme Viin til Parterret for 2 Mark, som vi tager 4 Mark for i Logerne. Vi vil endnu skænke eder nogle Glaser af denne Viin, som man drikker igiennem Drene; I gode Herrer, vi ere meere end lykkelige nok, dersom den ny Viin kand gaae med, for den gode gamle Viins skyld, som vi først udtappede. Dixi.

Scen. I.

Belise. Arlequin.

Belise.

Hola, hey, er her ingen Portner, Dørvogter, eller nogen som lukker Logerne op? Men har nu i saa lang Tid ikke fundet faae en skikkelig Plads i dette Comødie-Huus.

Arlequin (til Tilskuerne.)

Der har vi een af disse Glaser ny Viin, som jeg lovede jer; men den lader at være temmelig suur.

Belise.

God Dag, min Herre, spiller I endnu i Dag jeres Vulcani Kiøp?

Arle=

Arlequin.

Om vi spiller den? Det troer i Sandhed jeg; og det berøer alleeneste paa disse gode Herrer, saa spiller vi den ti gange endnu. Formodentligen leeder I efter jeres Mand, Madame? Er han af det slags, som min Kæp kand virke hos?

Belise.

Jeg en Mand! jeg leede efter en Mand! Seer jeg ud til at have en Mand?

Arlequin.

Jeg beder om Forladelse. Jeg seer nok at I er ikkun for at have Galaner.

Belise.

Saadant et vittigt og lærdt Fruentimmer som jeg! at have mig mistænkt for at vanslegte saa aldeles, at jeg skulde indlade mig med disse materialste Væsenes! Næ, I maa vide, min Ven, at jeg har givet mig med Antiquiteten, og at jeg aldrig vil have nogen anden Mand end Juvenal, Horaz, Virgil, og for alting den gode ærlige Mand Homer.

Arlequin.

Der har I gjort nogle skionne Giftermaal! Med deslige Mænd skal det koste jer megen Umag at oprette den Skade, som Krigen tilføyer det menneskelige Køn.

Belise.

Der ere Piger nok, som vil paatage sig denne Umag i stæden for mig. Jeg fordriver Dagen med Læsning, og jeg legger mig aldrig til at sove, med mindre jeg har et Dussin gamle Skribentere under mit Hoved.

Arlequin.

Man maa ikke trætte om Folkes adskillige Smag; men jeg kiender dog Fruentimmer, der ere ligesaa vittige som J, og som sover langt heller hos de nyere.

Belise.

Man siger, at J i eders Comoedie gjør en Ligning imellem de forrige Tider og denne nærværende. Skulde dette ikke have nogen Sammenhæng med den Ligning imellem de gamle og ny Skribentere, som nu omstunder gjør Spliid imellem alle vore Lærde? Hvad Parti holder J med, i denne Trætte, J Danske Acteurer?

Arlequin.

Men, Madame, jeg vil lade jer selv domme. De gamle Skribentere har ikke i tusende Aar forskaffet os et Glas Vand. Men det er de ny, som J selv seer, der hjælper vores Skofsteen til at ryge.

Belise.

Dersom jeg vedste, at J talte alvorligen, og at J holdt med de ny = = =

Arlequin.

Og hvad vilde J da gjøre?

Belise.

Hvad jeg vilde gjøre? Jeg vilde forstyrre eders Skuespil; jeg vilde leye Folk til at pibe, og jeg vilde forhindre jer at tale Dansk, indtil saa længe at Arv Pedersen var bleven antagen som Sprogmeister ved den Danske Skueplads.

Arlequin.

Da skulde Græsset faae gode Stunder til at vore
i Pars

i Parterret. Men I tager her de gamles Parti med
get hidfagen.

Belise.

Om jeg tager det hidfagen! Jeg mærker nok I
veed ikke, at jeg er den skadelige Fakkell, som har
antændt denne Krig imellem de Boglærde.

Urlequin.

Jeg tænkte ikke, at dette slags Folk havde Lyst til
Krig.

Belise.

Hvad siger I? I det sidste Slag bleve tre af vo-
re fornemste Anførere dødelig saarede ved et eeneste
Skud af et Epigramma.

Urlequin.

Men dersom man engang lader Stykkerne med
Sonetter, saa vil der blive mange af dem paa Bals-
pladsen. Svæsthuuset vil ikke blive stort nok til at
tage imod de Svæstede, man kommer til at bringe
nogle af dem i Daarekisterne.

Belise.

Jeg skal forsvare de Gamle imod alle og enhver.

Urlequin.

Jeg fandt sige jer at det er gandske unyttigt, at I
tager jer den Sag saa hæftigen. Denne Krig er al-
ereede bragt til Ende.

Belise.

Det fandt aldrig være; man gjør ingen Ting ved
Academiet, uden at raadføre sig med mig.

Urlequin.

Jeg veed ikke om det fandt være eller ikke; men jeg
veed, at jeg her har Dommen i min Lomme. Læs kun.

Belise.

Lad mig see.

Epigramme.

For nogle Dage siden vare
Tre Lærde Mænd forsamlede;
Man saae dem hidfigen forsvare
Udskillige Skribentere.
En stridde for de Gamles Tre,
En for de Yngre Sverdet drog.
Men den, som klogest vilde være
Blant disse Tre, Balancen tog,
Og i den Sag saaledes kiendte,
Alt den Skribent ham best stod an,
Hvorved man meest i Pungen tiende;
Hans Alder intet hindre fand.

* * * * *

Oh! jeg lader mig ikke nøye med denne Dom.

Urlequin.

See der kommer Druiden, som ogsaa er af den
gamle Verden, han skal give jer en anden:

Druiden siunger:

Det er forgæves at en Pige
I hendes unge Aar vil sige:
Ney, ney, ney, jeg vil mig ey gifte,
Men med de Gamle Lærde Venfkab stifte.
Et! Et! lad Hjertet det ey høre!
Ehi hvad Fornuften end befaler,
Naturen dog langt andet taler,
Den siger, at en Ungkarl fand,
Langt bedre end en gammel Mand,
De unge Pigers Hierte røre.

Urle-

Arlequin svinger.

Hvad nytter de Gamle en Pige?

Hvad gavner Homér, Juvenal og Horats?

Jeg vedder, hun om dem vil sige:

Bort, bort, med det gammeldags Fias!

Ney, troe mig, min sødeste Duffe,

Saa tit eders Hierte mon sukke,

Da sukker det efter en Mand,

Som er i sin blomstrende Stand.

Scen. II.

Angelique. Arlequin.

Angelique.

Ach! min Herr Herremester! jeg søger Hielp hos
eders Troldoms Konst.

Arlequin.

See hvilken ung lille Putte, som skulde ikke være
flem at forhere; og jeg gad usigelig gierne blande min
sorte Konst med hendes hvide.

Angelique.

Man siger at J har opvaakt en Pige, som havde
sovet i 200 Aar. Kunde J ikke faae min Moder til
at sove halbparten saa længe?

Arlequin.

Dyffe en Moder i Sovn! Jeg vilde heller have
10 Mænd at bugge i Sovn.

Angelique.

Faae hende da til at sove alleeneste i 2 eller 3 Da-
ge, paa det jeg kand have Tiid til at gifte mig, uden
at sige hende noget deraf.

Arlequin.

Ach hvilket got Gemyt er der i den Pige! Ach ja! et stakkels lille umyndig Barn, som vil sætte sig i Frihed! Mit Hierte er færdig at briste derover.

Angelique.

Ach! jeg skal sige hende det, saa snart hun vaagner igien.

Arlequin.

Det forstaaer sig: saaledes er det og Maneer.

Angelique.

Det er umueligt at holde det længer ud med denne Kone; hun vil at jeg skal leve ligesaa ordentligen, som man levede i hendes Ungdom; og dette kommer jo aldeles ikke overeens med disse Eiders Forandring.

Arlequin.

Jeg er jer stor Tak skyldig, fordi I, paa eders Alder, har allerede Lust til Forandring.

Angelique.

Hun vil flåde mig efter hendes Griller. Det sidste Snørlov hun lod gjøre til mig, stod mig lige op under Hagen; og I veed selv at en Pige saa heller at hun slet ingen Bryster havde, end at hun ikke maa vise dem frem.

Arlequin.

Det volder at Pigerne nu omstunder ere meget for at være i fri Lust.

Angelique.

Hun knurrer paa mig for alle Ting. Skulde I vel troe, at hun forbyder mig at spise baade Ragout og Fricasse? Hun siger at Fruentimmer i gamle Dage levede alleeneste af Frugter og Mellemad.

Arle-

Urlequin.

Det er næsten det samme nu omstunder; undtagen at de Frugter, som Fruentimmerne nyder, ere lidt meere krydede med velsmagende Specerier; og de har fundet paa et Middel at forfriske Blodet med Best-pfalke Einker, Brunsbiger Pølser, Trøfler, Murkler, Spansk Chocolate. Hvad deres Mellemad angaaer, er den gemeenlige Champagne-Viin, saa reen som den tappes af Faddet.

Angelique.

Champagne-Viin! Ey fy! deraf faaer man en falmet Huud; og jeg smager den aldrig, siden mit Gødsfende Barn har lært mig at drikke Katsia.

Urlequin.

Det er et meget artig Gødsfendes Barn.

Angelique.

Saa vil I da ikke skaffe min Moder i Søn?

Urlequin.

Nej; thi jeg er saa forbittret paa hende, at dersom jeg engang fik hende i Søn, saa løb hun stor Fare for aldrig at vaagne meere.

Angelique.

Lær mig da hvad jeg skal gjøre, for at hindre, at hun ikke skal knurre.

Urlequin.

Der kommer Druiden, som er en forfaren Mand i deslige Sager, han skal fornøye jer.

Druiden

Druiden siunger.

En Moder, som vil altid skiende,
Som daglig knurre, brumle vil,
Naar hendes beste Tiid har Ende,
Gjør det som hende kommer til;
En Daatter, som kun leer ad sligt,
Og saadant ey til Hierte tager,
Men gjør hvad hende selv behager,
Hun efterkommer og sin Pligt.

Arlequin siunger.

Naar en avindsygs Mama
Vil befale,
At I skal jer holde fra
Unge-Karle,
Da skal I svare: Ja, Ja, Ja,
Det skal ogsaa skee, Mama.
Men med Tiden.

Scen. III.

Nigaudin. Arlequin.

Nigaudin.

God Dag, min Herre; naar jeg seer jer, saa
fand jeg ikke bare mig for at lee.

Arlequin.

Har du da seet mig nogen Tiid før?

Nigaudin.

Jeg veed, min Troe, ikke hvad jeg har. Nu da,
for at komme til min første Tale igien = = = Men
I falder mig altid ind i Ordene.

Arlequin.

Det var sandeligen meget ilde giort af mig; thi din
Tale er ret artig.

Nigau-

Vigaudin.

J maa da vide, min Herre, at man har saa sit eget Hoved. Snart er man Ungkarl, snart er man det ikke længer. Der er intet saadant som at være Hanrey; thi det er man sin heele Livs-Tiid.

Arlequin.

Spørg heller ham ad, som staaer der.

Vigaudin

(i det han viiser ham en meget grim Kone.)

Seer J vel denne lille Putte? Man maa sige hvad man vil, saa er hun dog min Kone. Ved J vel, hvorfor jeg har taget hende?

Arlequin.

For hendes Midler, maaskee? eller for hendes Familie?

Vigaudin.

Nej, men for hendes Skionhed.

Arlequin.

Hvem Ganden skulde tænkt det?

Vigaudin.

Men betragt hende noye. Det er hende, som gior mig Hovedet kruset. Jeg tænkte, at en Kone i det mindste efter ni Maaneders Forløb skulde giøre Barsel.

Arlequin.

Hvor længe har hun ladet dig bie? Et Aar?

Vigaudin.

Haa!

Arlequin.

To Aar?

Vigaudin.

Haa haa!

Arle

Arlequin.

Ei Har?

Migaudin.

Ach! nej vist ikke. Vi havde ikke været sammen længer end halvfemte Maaned, førend hun kom i Barsel-Seng; og jeg frygter at man har spillet mig noget Puds.

Arlequin.

Halvfemte Maaned er noget lit; men man maa ikke regne det saa nøye med en Kone, som man elsker; det er saa forbandet Borgerligt at see paa en tre, fire Maaneder meere eller mindre.

Migaudin.

Men det er dog just heri at Knuden bestaaer, og som volder ofte, at man ikke er Fader til Barnet, omendskiont man er Moderens Mand.

Arlequin.

Du er ikke den eeneste, som det gaaer saaledes; og dersom man saa nøye vilde regne over med de fleeste Mænds Graværelse og Nærbærelse, saa skulde der findes mange Børn, som enten for tilig eller for sildig kommer til Verden; med mindre man vilde giøre en falsk Almanak.

Migaudin.

Saa troer J da ikke, at dette Barn er af min egen Fabrique?

Arlequin.

Man maa altid tilegne sig Æren derfor; og hvem veed om du selv ikke er Fader dertil? Disse Børn ere levendes af sig, og søger at komme for Lyset næsten saa snart de ere undfangede; og Koner, som ere kundige i denne Materie, fand lætteligen blive færdige i en Hast.

Migau-

Uigaudin.

Men I maa sige hvad I vil, saa bliver jeg dog derved, at dette Barn er kommen for tilig, og jeg troer aldrig at jeg har været Får dertil.

Arlequin.

Men hvor gammel var det da?

Uigaudin.

Jeg har jo allerede sagt jer det; halvfemte Maaned.

Arlequin.

Hvad er det han staaer her og præker i en Lygte! Dit Barn er jo kommen frem i rette Tid; hvorfor gjør du saadan Støi derom? Halvfemte Maaned Dag, og halvfemte Maaned Nat, det beløber sig jo rigtig til 9 Maaneder. Nu, har du ikke der din Regning?

Uigaudin.

Deri har I, min troe, Ret. Jeg er langt lykkeligere end jeg tænkte. Kom min Putte, kom min Snut, og lad mig gjøre dig Afbigt.

Arlequin.

Druiden skal stille dit Sind tilfreds med en lille Sang.

Druiden sjunger.

Du ikke om din Kones Ære
Har Aarsag nogen Tvivl at bære,
Hun seer jo gandske ærlig ud.
Jeg næsten vilde Borgen være
Paa hendes Ord; men heller svære
Ved hendes Ansigts grimme Hud.

Arle.

Urlequin siunger.

I forrige Tider, naar Marked blev holdt,
Det skønneste Dvæg da alleene blev soldt,
Paa Kisten var intet at binde;
Men Folk ere nu ey saa fræsne derpaa,
De sinukke, de grimme, de unge, de graa
Kand Kiøbmænd og Beilere finde.

Druiden siunger:

Lad den grønne Ungdom ic.

Belise siunger.

Jeg for min Part skiotter ey om nogen Mand,
Mig en gammel Autor best fornøye kand;
Ehi blant Mænd der findes slige doyne Drog,
Som ey duer meere end en gammel Bog.

Angelique.

Jeg har hørt, at min Mama har giftet sig
Paa sin egen Haand og gandske hemmelig.
Hvorfor skal jeg nu adlyde hendes Ord?
Jeg vil heller træde udi hendes Spor.

